

2020.12.16. Szabados L.; Eckerék Ikladról; Zsámár É.; Szekeres E.

Kedves Testvérek!

2020. 12. 08-án Szabados László testvérrel levelet váltottunk. Szeretettel köszönti a testvéreket.

Karácsonyi üdvözlőtet küldött a testvéreknek **Ecker Sámuel és családja** Ikladról. A nekem szóló levélben külön lapon írták a következőt:

„Szeretett testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Szeretettel köszöntünk minden testvért. Békés, Istentől megáldott karácsonyi ünneplést kívánunk. Az újesztendőben erőt, nyugodt életet, várván a mi Urunkat, Jézus Krisztust! A testvérek szereteteinek is kívánunk békés ünneplést!

Ján 1,14: *És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.*

Sok szeretettel Ikladról: Ecker Sámuel és családja”.

2020. 12. 14-én levelet kaptam **Zsámár Éva** testvérünktől, amit most – az ő jóváhagyásával – közléteszek:

„Kedves Imre Testvér!

A szolgálata és a 267-es ének is személyes és boldogító üzenet volt számomra. Bizony egyre nehezebb hordoznom betegségem terhét, különösen olyan közegben, ahol a gondozók egy része kimutatja, hogy várja a halálomat.

Délelőtt éppen azért imádkoztam, hogy jöjjön el az Úr Jézus minél hamarabb dicsőségben is. Nagyon megértem Fehér Ilonkát, hogy már nem Debrecen iránt, hanem a Mennyei Haza iránt érez honvágyat. Én is.

Nos tegnap szó nélkül is volt módom bizonyosságot tenni. Olyan gondozó gárda volt, akik tudnak jók is lenni. Tegnap eldöntötték, hogy kimutatják ellenszenvüket és megpróbálnak. Én nem szoktam szólni semmiért, és ha embertelenséget tapasztalok, nem is kérek semmit. Ez így volt ezúttal is. Imádkoztam az Úrhoz és megörvendeztettem azzal, hogy nem is szomorodtam el, hanem a szívem megtelt hálás örömmel látva, hogy mennyire jó hagyni Őt hadakozni. Ő mindenről gondoskodott. A gyenge szobatársam mosott el minden poharam, evőeszközöm. Kétszer hozott vizet a flakonomba. Öntött teát. A gondozónők kihagyták az ebéd után előírt inhaláltatást is. Az Úr ezt is elviselhetővé tette. Én egyszer sem csöngettem. Vacsoránál láttam, hogy a gondozónő csodálkozott, hogy minden rendben van körülöttem. Nem száradtam ki az előző napi vízhajtózás után. Ők ugyanis nem öntöttek semmi folyadékot. Azt is láthatták, hogy nem vagyok szomorú, hisz az Ön szolgálata gyógyír volt számomra, és a többi szolgálat is, amit hallgattam.

Van egy ének, amit Deákné Évike küldött Pestről. Nagyon kifejezi, amit a szívemben érzek. A címe: *Uram a csendre vágyom én.* Azt naponta többször meghallgatom. Próbáltúzból tart még az Úr. Ez is kegyelem. A vége ez:

Hála, hogy bennem csend lehet.

Atyám vezérelj engemet!

Áldott, szép, az Úrral bensőséges együttlétben eltöltött karácsonyt kívánok mindenkinek a családban és a testvéreknek is a gyülekezetben.

Testvéri szeretettel: Éva”.

2020. 12. 16-án levelet váltottam **Szekeres Erzsike** testvérünkről az unokájával, Tóth Zsuzsával. A következőt írta:

Mama még mindig kórházban van, az állapota nem javul, de pénteken valószínű, hogy haza engedik, mert többet nem tudnak tenni érte. Én 17-én csütörtökön kell menjek

dolgozni. Ma lejár a karantén időszak, amit az Úr kegyelméből tünetmentesen, az Úrral töltöttem! Az idén már csak 2 napot dolgozok, mire haza jön mama, én már itthon leszek, és aztán ameddig lehet, betegszabadságot fogok kérni, ha pedig már arra sem lesz lehetőség, eljövök a munkahelyről, hogy itt tudjak lenni vele!

Hálásak vagyunk a sok imáért, és hiszem, hogy az Úr mindent javunkra tud fordítani, de ha nem így látja jónak, elfogadjuk az Ő akaratát!

Köszöntök mindenkit!

Szeretettel: Zsuzsa

Debrecen, 2020. 12. 16-án,
Apostol Imre